

Mihaela Gaftoi
noptiera cu fluturi

Mihaela Gaftoi

Noptiera cu fluturi

Mihaela Gaftoi

Noptiera cu fluturi

EDITURA LIBERTAS

Coperta și ilustrațiile

Mihai Vasile

Această carte apare sub patronajul

Festivalului artelor

NICHITA LA ECHINOCTIU

ediția a șaptea

martie 2012

ISBN 978-606-92924-6-4

Cuvânt înainte

O întâmplare din aceea care face ca lumea să fie mai interesantă, m-a adus în fața acestor texte. Ascunse undeva într-un folder, ferite parcă dinadins oricărei curiozități sau indiscreții, ele povesteau întâmplări venite dintr-o lume aparte, ușor vetustă sau erau scrisori aparent către nimeni și nicăieri, ori poeme ale trecerii zilei către noapte (am aflat ulterior de la autoarea lor că au fost scrise aproape exclusiv noaptea, cu creionul sau stiloul într-un caiet așezat pe noptiera de lângă pat). Nu erau semnate, dar stick-ul care poposisese în computerul meu era al Mihaelei Gaftoi, așa că am întrebat-o despre textele acelea și mi-a spus simplu: eu le-am scris. Și, deodată, replica aceea atât de simplu și, parcă, sfios spusă m-a trimis înapoi cu aproape patruzeci de ani, într-o cameră ticsită de cărți într-un cartier liniștit din București, unde aburea pe o noptieră un ibric de cafea. Gazda mi-a turnat într-o ceașcă cu margini aurii și desene complicate, s-a așezat pe un fotoliu greoi acoperit cu o cergă alb-gălbuie și m-a privit cu ochii ei mari și frumoși. Deci scrii, m-a întrebat. Dar nu pentru asta insistasem să o văd. Nu ca să-i spun că scriu și să-mi citească hârtiile pe care oricum nu le aveam atunci la mine. Ci pentru că ea, doamna aceea încă foarte frumoasă, cu voce joasă și plăcută era autoarea „Mironei”,

cartea care-mi desfătase adolescența și prima tinerețe.

...Aveam acum în față textele acestea ale Mihaelei Gaftoi și parcă amintirea Cellei Serghi începuse să mă bântuie. Aceeași atmosferă, aceeași bucurie de a scrie, aceleași mici sau mari dureri ori bucurii care fac viața mai plină și mai colorată, aceleași nostalgii după lucruri mărunte sau sentimente uitate prin cine știe ce cotlon al memoriei...

Eram tulburat. Mihaela Gaftoi era de ceva vreme colega mea de teatru. Crescuse alături de noi în lumea Teatrului Equinox, dobândise siguranța și bucuria de a juca, fusese distribuită în câteva dintre cele mai importante spectacole ale noastre din ultimii zece ani, și iată că așa, dintr-o dată, această nouă „versiune” a ei mă punea în încurcătură. Am discutat cu ea detaliile, am convenit (spre surprinderea ei) că s-ar putea face o carte cu ele, că undeva, în lumea asta mare pot fi (așa cum mi-a spus chiar ea mai târziu) câțiva oameni care o vor citi cu plăcere...

„Noptiera cu fluturi” este jurnalul unei femei singure, peste care au trecut apele și norii, soarele și vântul și care au lăsat în urmă dâre lungi de cerneală. Este cartea fetei care se privește acum în oglindă și se miră că a trecut de treizeci de ani și că lumea ei a rămas acolo, în privirea aceea din oglindă, aproape intactă și nespusă nimănui...

Mihaela Gaftoi, construiește simplu și fără artificii. Își așează personajul acesta fragil în mijlocul lumii. O lume

imaginată din mici detalii, gesturi și cuvinte care nu strălucesc decât după ce sunt atinse, scrise, spuse, văzute ori auzite. De multe ori privirea aceea pătrunzătoare în oglindă se transformă într-o fină și chiar elegantă autoironie, prilej cu care pasează, mai ales, lucrurile de care se simte legată prin durere...

Sigur, s-au mai scris asemenea cărți sau am mai întâlnit pe undeva asemenea personaje.

Nu mai e, parcă, nimic nou sub soare.

Dar „Noptiera cu fluturi” a Mihaelei Gaftoi vine și adaugă ceva acestei aparent cunoscute lumi. Cred că un nou fel de a trăi și retrăi un sentiment, ori emoția unei reamintiri, a unei întâmplări, de a trezi la viață memoria exact acolo unde ea începe să se șteargă sau să trădeze...

Structura narativă a acestor texte este asemeni unui animal marin nevertebrat, transparent și aproape iluzoriu. Pe Mihaela Gaftoi n-o seduce construcția literară sofisticată. Ea face doar nocturne și fugare însemnări pe caietul ei de pe noptieră, pe care a doua zi le rescrie pentru a nu le uita, pentru a se întoarce la ele atunci când fluturii memoriei sale îi umplu camera cu zbaterea lor.

„Noptiera cu fluturi” poate părea o carte prea crudă, ieșită, poate, prea devreme în lume. Poate că m-am grăbit să-i propun Mihaelei Gaftoi să editez cartea asta acum. Dar sunt foarte conștient de faptul că ea, această carte,

este o etapă care se închide odată cu apariția ei. Că resursele de imaginar ale tinerei autoare se vor regenera și vor izbucni în alte cărți. Pentru că semnele unei literaturi autentice sunt atât de prezente aici, în cartea asta. Numai Dumnezeu debutanților va ști ce se va întâmpla mai departe.

...Nu pot să nu-mi reamintesc de tabloul pictat de Magdalena Rădulescu, pe la sfârșitul anilor treizeci, din care chipul misterios al Cellei Serghi mă privea de pe perete, așezat între două rafturi mari de cărți. Doamna Cella Serghi mi-a surprins privirea și a zâmbit. Mă simt - mi-a spus - la fel de tânără și frumoasă ca acolo, pentru că, vorba unui cântec vechi evreiesc „ceea ce ai trăit tu, numai tu, nici o putere din lume nu-ți poate lua.”

...Lucrul acesta îl re-trăiesc acum, în fața acestui debut al Mihaelei Gaftoi: un tablou între două rafturi de cărți, aburul cafelei ridicându-se domol în aerul camerei și poveștile din această carte parcă plutind precum bărcuțele făcute din paginile care n-au vrut să se lase scrise, așa cum începe această fermecătoare carte...

Mihai Vasile

Vara de hârtie

E zăpușeală...

Aceleași chiote neobosite ale copiilor ce se aleargă ascunzându-se printre tufele verzi cu boboțe albicioase care strivite sub talpa încălțăminte pocnesc zgomotos, aceleași picioroange metalice înfipite în pietrișul parcului, unite de bare cu vopseaua sărită, de care stau atârinate aceleași leagăne învechite...

La o fereastră sunt agățate pe sârme hăinuțe albe de nou-născut, la o alta stă o femeie grasă, sprijinită în coate ca un sfînx, clipind la intervale neregulate. Un bătrân cu brațele ochelarilor prinse cu liță, își târșăie picioarele sătule parcă să-l mai care pe asfaltul încins; în mîna stîngă i se balansează la fiecare pas o sacoșă goală de pânză cu băieri slinoase. Nea Gavrilă de la parter meșterește la Dacia lui, din când în când, ștergându-și sudoarea ce i se prelinge pe ceafă cu o batistă murdară de vaselină. De la etajul cinci, o femeie în capot cu buline albe și cap bandajat într-un fileu albastru strigă la un băiețel să nu mai alerge pentru că e transpirat deja. Un domn cu păr uleios, pantaloni de trening din supraelastic, cu tivul desprins într-o parte, maiou alb întins pe abdomenul

proeminent și papuci de plastic, bate cu mișcări energice o carpetă înflorată. O cucoană bondoacă între două vârste, cu degetele încărcate de inele, își strigă printre blocuri motanul pe nume Băiatu' (câtă lipsă de imaginație...). Două tinere strident fardate își leagă șoldurile late și sânii pe jumătate dezgoliți într-o plimbare interminabilă în jurul parcului, ca și cum ar înfășura o ață pe mosor. Un puști de vreo șase anișori, cu fața invadată de pistrui și păr de culoarea miezului de dovleac copt, galopează într-un picior pe o trotinetă ruginită, moștenire de familie.

E mult prea cald...

Câteva broboane de sudoare au răsărit ca diamantele șlefuite pe tâmpilele încărunțite ale unui bărbat între două vârste, cu cămașa înmuiată de transpirație în jurul subrațelor, ce cară un geamantan de vinilin bej, ancorat cu două sfori deșirate din loc în loc.

Florile din ghivecele de la ferestre își feresc cupele de arșiță, stând aplecate cu gâtleejurile tijelor peste marginea pervazelor încinse.

Ce l-o fi apucat pe domnul cu pantaloni de trening să bată carpeta tocmai acum, pe căldura asta insuportabilă!? O fi fost doar un pretext de evadare din apartamentul cu pereți ca de cuptor încins?

Mă îndrept spre bucătărie să-mi mai răstorn un pumn de cuburi de gheață în paharul cu limonadă trezită. Îmi mângâi gâtul și pieptul cu pereții aburiți ai paharului.

- Ce răcoros e!

Mă așez la masa de scris și îmi vâr picioarele în ligheanul cu apă rece. Pun paharul pe suportul din carton cu schiori și privesc colile albe cu colțuri frunzărite care mă sfidează neîncetat de câteva zile. Îmi rânjesc și-acum neștirbite, sigure de ele că nici azi nu le voi pângări imacularea. Mă răstorn pe spătarul tapițat, cu degetele împletite în jurul cefei. Le privesc cu coada ochiului pe sfidătoarele rânjite și-mi spun:

- Las' că vă vin eu de hac!

Îmi trosnesc încheieturile degetelor cu un gest rapid și hotărât. Înșfac încrezătoare pixul cu dungile negre și albastre răsucite, ca un ciubuc de zahăr. Cu țacănitul iute al mecanismului din capăt parcă vreau să mă conving că-s gata, că fraza este ca și scrisă. Dar iată că mâna mi-a încremenit pe marginea mesei. Pixul a rămas în aer ca săgeata suspendată în coarda arcului unui băiețandru nepriceput.

Înmărmuresc câteva secunde așa, apoi fruntea îmi

alunecă ușor pe teancul de coli albe...

- Mă predau! Recunosc: m-ați învins!

Simt că toată căldura trupului mi s-a scurs în apa din lighean care nu mă mai răcorește ci, din contră, acum îmi frige tălpile...

Scot picioarele din lighean.

- Hmm, e un pic mai bine.

Las pixul deoparte și cu degete dibace îndoi colile albe una după alta. Încă una... așa...

- Las' că-ți vin eu de hac și ție! Daaa... vă vine rândul tuturor! Nu vă înghesuiți!

Încă una și încă una...

- Și tu, și tu... Ha, ha! Bravo!

Degetele-mi dansează fără întrerupere pe colile albe. Le împăturesc cu mare pricepere.

- Haide și tu, rânjito!

Fantastic! Au dispărut toate. Nu mai este nici una. Una singură, măcar...

- Ați dispărut, nerușinatele? Nu mai rânjiți la mine sfidătoare? Gata?

Dar unde sunt? S-au volatilizat?

...Da' de unde! Plutesc pe suprafața apei din lighean - bărcuțe ancorate în portul alb cu margini negre. Se clatină ușor în briza azurie... Marinari

vânjoși, cu brațe tatuate și puternice de culoarea scorțișoarei, întind frânghiile groase ce par în mâinile lor fire subțiri de zmeie înălțate de copiii care aleargă pe plajă râzând desculți și fericiți, cu soarele și marea strălucindu-le-n păr.

Tinere despletite, cu fuste vaporease până la gleznele sidefii, cu flori proaspete în păr și împodobite cu șiraguri lungi de mărgele colorate, îmbie turiștii cu panerele încărcate de fructe aromate tolănite pe frunze dințate de lotuși. Zâmbesc trecătorilor, iar aceștia, seduși, ar da oricât pe fructele atinse de frumoasele zeițe cu păr ca abanosul și ochi migdalați. Soarele sărută blând pietrele albe din pavajul promenadei. Pânzele spumoase ale pergolelor flutură ușoare ca niște aripi de fluturi. Trena mării-mirese se întinde cât vezi cu ochii pe țărmul umed în sclipirile nisipului irizat. Legenda locului spune că o mireasă neasemuit de frumoasă - prințesă împărătească - a alunecat pe puntea corabiei ce o purta către mirele său - prinț și el - și a căzut în apă, iar marea a-nghițit-o, nemaifiindu-i găsit trupul niciodată. Doar voalul său a ieșit la suprafață și a fost purtat de valuri spre țărmul stâncos. Din ziua aceea marea a devenit dușmănoasă în locul acela, izbindu-se

cu furie de stâncile pe care se poate vedea și acum întins voalul miresei, urcând și coborând cu fiecare talaz spart în cantități uriașe de spumă.

Țipete de păsări întretaie văzduhul. Pescari cu pantalonii suflecați până la genunchi stau înșirați de-a lungul pontonului ca bibelourile de pe raftul unui magazin de antichități. Peștii scânteietori, parcă tăvăliți prin praf de diamante, își iau avânt și sar la un metru deasupra apei, zbatându-și cozile-evantai. Când sar mai mulți deodată, aterizează cu pleoscăit de fântână arteziană, împrôșcând apa în zeci de curcubeie.

Doi cai albi cu coame de mătase aleargă liberi pe plajă, dispărând în spatele stâncilor, apoi reapărând ca două comete profilate pe albastrul mării.

Câtiva pescăruși plutesc în derivă pe valuri asemeni bărcuțelor de hârtie care plutesc ușor pe suprafața apei din lighean...

Albumul cu fotografii

Katia desenează fluturi cu degetul pe geamul înghețat. Soarbe din când în când ceai din frunze de mentă din paharul înalt înfipt într-un suport argintiu cu toartă, pe care îl așează apoi pe o farfurioară de porțelan cu modele chinezești, pe pervazul ferestrei. Aburul degajat de ceai formează norișori străvezii pe cerul încărcat cu stelute sclipitoare, lipit ca un tapet de gheață pe geam.

Unchiul Grigore râșnește coji uscate de portocale, răspândind în jurul lui parfum exotic.

În colivia lunguiată cu bare de alamă, canarul ca un bulgăraș auriu, își ciugulește penele răsfirate.

Draperiile somptuoase încadrează ca niște cortine ușile masive care dau în salonul înalt. De plafonul pe care sunt pictați îngerași cu aripile desfăcute ce suflă în trompețele aurii, atârnă candelabrul din fier forjat cu șapte brațe.

În fața pianului negru e așezată pe scăunelul tapițat cu catifea verde și ciucurași de culoarea conurilor de brad, Elena. Cu degetele-i lungi și subțiri ca niște vergeluțe interpretează Sonata pentru pian în Do major de Joseph Haydn. I se citește pe

chip concentrarea.

Trandafirul japonez de mărimea unui pom și-a scuturat pe covor două flori ciclamen. Câțiva boboci parcă așteaptă finalizarea sonatei pentru a-și plesni carapacele verzui și a-și elibera petalele crude.

Savi lenevește încolăcită pe pernița ovală. Deschide pe jumătate câte un ochi și privește canarul zburlit, cască, întinde o lăbuță peste marginea perniței și ațipește iarăși.

Katia coboară de pe taburet și-și pune paharul gol pe tava de pe măsuta cu picioare de bambus. Apucă cu degetele micuțe o bomboană de fructe și o duce repede la gură privindu-l cu coada ochiului pe unchiul Grigore. Acesta parcă-și râșnește și gândurile odată cu cojile de portocale sau poate doar se lasă purtat de acordurile pianului și de parfumul prelins din râșniță.

Katia a luat de pe tavă ziarul de dimineață și foarfeca din sertarul măsuței. S-a așezat în genunchi lângă Savi și a început să decupeze fotografii. În caietul ei, pe a cărui copertă a scris într-un chenar albastru *Album*, lipește în fiecare zi fotografiile din ziar. Datează fiecare grupaj, iar la final trasează cu ajutorul unei rigle, trei dungi cu carioca roșie.

I-ar plăcea să aibă un album cu fotografii

adevărate, dar în lipsa acestora se mulțumește cu tăieturile din ziare.

Vrea să devină fotograf. Nu vrea să fie nici profesoară, nici asistentă medicală și nici croitoreasă cum își doresc celelalte fete. Nu-i plac păpușile. Îi place să-și completeze *Albumul* și să-l răsfoiască, inventând câte o poveste pentru fiecare imagine. Face asta mai ales seara, înainte de culcare, dar și cu alte ocazii. De pildă, când o cuprinde teama în nopțile cu furtună, aprinde lămpița de la căpătâi și în lumina slabă deschide la nimereală *Albumul*. Născocoște repede o întâmplare care încet, încet o liniștește și își învinge frica.

N-a cerut niciodată să i se spună povești înainte de a adormi. Le-a inventat ea singură, cercetând cu atenție fotografiile. O dată cu lipirea imaginilor în *Album*, își face și „rezerve” prețioase de povești.

În seara asta a lipit printre altele și o fotografie înfățișând o doamnă care salută cu mâna dreaptă dintr-o mașină în al cărei lustru se reflectă o mulțime de oameni. Este elegantă, împodobită cu bijuterii mari și ține în brațe un pudel cu colier în jurul gâtului. Mașina-i înconjurată de numeroși bărbați cu aparate de fotografiat. Ar fi vrut să se afle și ea printre

aceștia, cu propriul ei aparat. Deocamdată nu are unul, dar și-l va cumpăra cu banii pe care-i strânge într-o pușculiță de porțelan în formă de purceluș roz.

Visează deseori la ziua în care va pleca pe străduțele orașului cu aparatul de fotografiat atârnat la gât. Atunci va lipi fotografiile adevărate în *Album*...

Haiku

*De ce rămân mereu
zidită
în pielea acestui om?*

Eva și încă ceva...

Fâșia îngustă de pădure încercuia conacul precum un brâu talia zveltă a unei domnițe.

Silueta ei apărea uneori în camera de lucru. Se așeza umflându-și volanele fustei, în fața șevaletului, pe scaunul cu picioare înalte ca de girafă și spătar mic împodobit cu vulpi sculptate. Privea fix pânza întinsă pe rama de lemn, ținând în căușul palmelor ceașca cu ciocolată caldă în care strecurase câteva picături de esență de migdale și două căpăcele de rom jamaican. Dantelele spumoase, ieșite din mânecile de catifea, învăluie ceașca așa cum valurile mării înconjoară o stâncă singuratică.

Alteori se ivea de-a lungul plajei, în lumina blândă a asfințitului. Avea creștetul acoperit cu o pălărie de paie cu boruri largi, împodobită cu flori de liliac. Se întindea pe șezlongul de lemn și își aprindea o țigară de foi cu aromă de ciocolată. Rotocoale albicioase de fum se rostogoleau ușor în liniștea înserării.

Câteodată, dimineța, când apărea dunga rozalie a răsăritului se ghemuia în pledul cu ciucuri mari, trandafirii în balansoarul de lemn din cerdacul conacului. Numai scârțâitul ușor trăda prezența ei... Își

imagina că soarele răsare doar pentru ea și de aceea se întorcea acolo, ca nu cumva Pământul să rămână în beznă.

Iarna, după ce cădea prima zăpadă, o scotea din grajd pe Crispy - iapa primită în dar de la tatăl său când împlinise 14 ani - și pornea în galop pe dealurile din împrejurimi. Frigul îi izbea fața cu mii de ace și îi îmbujora obrații palizi.

Sandu fusese în serviciul familiei Codrescu de pe vremea domnului Codrescu ăl bătrân. Acum era singurul care mai venea pe proprietatea acestora de când o părăsiseră și se mutaseră la București în urmă cu cinci ani. De atunci nu mai trecuseră pe aici. Domnul Codrescu îi trimitea regulat bani pentru repararea micilor stricăciuni ivite și pentru că avea grijă de grădină și de conac.

Doar Sandu știa de aparițiile Evei. Prima dată când o văzuse se speriasse. Își făcuse cruce și își scuipase în sân. Era într-o după-amiază de vară, se afla în grădină și săpa trandafirii. Ca din senin a început o răpăială de ploaie. A lăsat uneltele unde se aflau și a fugit să se adăpostească în cerdacul conacului. Și-a aprins o țigară și, pentru că tot se afla acolo, a început să ve-

rifice tocurile ferestrelor. Vopseaua de pe câteva crăpase și începuse să se scorojească.

Întâi a crezut că-i joacă feste privirea, apoi a fost sigur că perdeaua de la fereastra camerei de lucru se mișcase. A mers până în dreptul ei și a privit înăuntru. A rămas înmărmurit. În fața șevaletului, pe scaunul cu picioare înalte ca de girafă, se afla Eva. Ținea în căușul palmelor o ceașcă aburindă din care sorbea cu gesturi rare și nestingherite. S-a tras repede din dreptul ferestrei și a alergat la ușă. Era zăvorâtă cum bine știa că trebuie să fie. Apoi s-a întors pe vârful picioarelor ca să se încredințeze că n-a fost o iluzie. A privit din nou înăuntru pe furiș, cu jumătate de ochi. Ea era.

Bătrânul și-a dus batista la frunte, ștergându-și picăturile de ploaie și de sudoare care-i șiroiau spre tâmpile; când a ridicat privirea nici urmă de Eva...

Nici nu avea cum să fie. Eva murise în urmă cu cinci ani, iar părinții ei hotărâseră să se mute în capitală la scurt timp după ce se întâmplase nenorocirea. Nu era cu puțință, dar... iat-o, așa cum o știa din ultima perioadă a vieții ei: înaltă, zveltă, cu părul până la brâu, ca o cascadă, cu ochi mari, rotunzi ca de păpușă de porțelan și chipul scăldat de un surâs dulce, de fetiță poznașă.

Sandu, cu pălăria în mână, coborând treptele cerdacului, își făcu cruce. Era om în toată firea și cu toate astea nu-și putea controla tremurul picioarelor. Arăta de parcă văzuse o nălucă și, ce-i drept, cam așa și era... Când a ajuns acasă în seara aceea, a aprins o lumânare la pervazul ferestrei pentru Eva, pentru sufletul ei rătăcitor.

A început să se obișnuiască apoi cu aparițiile ei în cele mai diverse locuri. Pe plaja pustie, în livadă, pe potecile singuratice, în grădină, în cerdacul conacului... Se gândea uneori că și Eva poate știa că o vede, dar nu a încercat niciodată să o deranjeze.

Când trecea mai mult timp în care ea nu apărea, se temea ca nu cumva s-o fi alungat-o cu cine știe ce nechibzuință.

Știa de-acum când și unde apărea și mai știa și motivele pentru care se întorcea. De exemplu, în fiecare an în dimineața în care cădea prima zăpadă, cunoscând obiceiul Evei de a o scoate pe Crispy la plimbare, Sandu se ducea întâi la grajd și găsea iapa bătând cu copita în ușă. O elibera, iar aceasta gonea nebunește pe dealuri. După două ore, se întorcea docilă. El o aștepta cu peria de țesălat și cu găleata de apă proaspătă, îi dădea trei cubulețe de zahăr și o

conducea la locul ei.

Altădată, când ajungea în zori la conac, o zărea pe Eva în balansoar; atunci își făcea de lucru în livadă ca să n-o tulbure.

La început Sandu a fost tentat să scrie părinților Evei despre asta. Dar n-a făcut-o.

Probabil că ea revenea pentru că îi era dor de casa în care venise pe lume, de locurile unde făcuse primii pași, unde învățase să călărească primul ponei, de grădina de trandafiri, de felia de plajă sălbatică unde stătea cu orele și citea și unde mai târziu își instalase, sub o salcie, șevaletul. Aici pictase primul tablou, aici devenise ceea ce fusese până în momentul tragediei. Și aici...

Poem regăsit

*Pierdut-am misterul
din floarea de rouă...
pierdut-am misterul
din arma care ucide din patimă...
pierdut-am sensul luminii
din ochiul de apă...
pierdut-am rotunjimea
grăuntelui de nisip...
pierdut-am prezentul
secunde trecute...
pierdut-am rumoarea
fâlfâitului de aripi...
pierdut-am vraja
revederii neașteptate...
pierdut-am sărutul
așternut în fugă pe-un umăr...
pierdut-am urma piciorului tău
din iarba cosită...
pierdut-am frigul plecării tale...*

*pierdut-am praful de rugină
smuls de vântul uitării...
pierdut-am clătinarea lină
a luntrelor în largul mării...
pierdut-am freamătul
firului de iarbă născut singuratic...
pierdut-am atingerea norilor
pierdut-am farmecul basmului
rostit prea trist și prea firesc...
pierdut-am misterul respingătoarei omizi
transformată în miraculosul fluture...
pierdut-am misterul din şuierul sulitei
înfipite în pieptul regelui cerb...
pierdut-am înțeleșuri,
imobilizați în mlaștina prezentului
lipsit de mister
pe care-l străbatem greoi și impersonali,
robotizați,
cu cefe plecate,
uitând să mai privim din când în când cerul
care ne poate umple într-o secundă cu libertate...*

Azi, 17...

După-amiază am copt mere - preferatele tale - și am așezat platoul pe masă, în dreptul scaunului tău, pentru a nu fi singură în așteptarea ta...

Am strâns la piept, cu un gest inconștient, papucii tăi cu care ai pășit de atâtea ori tandru prin amintirile mele...

Mirosul merelor coapte și prezența ta care încă se simte în casa acum goală de tine, îmi creează o stare stranie de singurătate amestecată cu nostalgie.

Deschid ultima carte pe care ai citit-o și simt atingerea degetelor tale pe colțurile filelor întoarse cu nerăbdare.

...Un oftat îmi țâșnește dureros din piept, stârnind liniștea din casa pustie, întreruptă doar de tic-tacul săcâitor al pendulei care numără indiferentă secunde.

Nostalgia, cu gust de sirop de cireșe amare, m-a cuprins tot mai des în ultima vreme...

Mai intri în viața mea doar în vise și atunci știu că ești doar al meu. Dar viața noastră e întreruptă de dimiețile ce se succed și se încapățânează să vină una după alta asemenea mărgelilor înșirate pe un fir de gută - prea dureros de rezistent. Apoi, pe timpul zilei,

mă-ndepărtez de tine pentru că am de rezolvat situații care mă absorb și mă desprind de tine.

Din fericire, zilele sunt urmate de nopțile care te aduc din nou lângă mine...

Viața din vis - pe care o trăim împreună, noi doi - este realitatea, viața mea fericită pentru care-mi trăiesc pedeapsa zilelor.

Suferința piere ca sub vrajă noaptea, când alunec în vis și apar...

Nu pot să nu mă întreb de ce e necesară trezirea asta brutală, zilnică. Poate... pentru a fi recunoscătoare iubirii pe care mi-o porți încă și pentru a mă bucura mai mult de fericirea intensă pe care o trăim împreună în visul-realitate...

Știam că așteptarea asta dulce-amăruie se va termina cum a început - în singurătate, fără tine... dar, ah... merele coapte m-ajută să nu fiu singură azi... Pentru că azi suntem în 17...

Poem strigat

*Lasă-mi gândul să atârne de steaua călăuzitoare...
lasă-mi pașii să alunece nevăzuți și singuri...
lasă-mi palmele să-ți mângâie tăcerile...
lasă-mi umărul să-ți atingă trecerea...
lasă-mi șoaptele tale gândite și nespuse...
lasă-mi florile neculese dar dăruite...
lasă păsările să-mi vorbească cu glasul tău...
lasă fluturii să mă ducă pe urmele tale...
lasă mugurii pomilor să rodească în mine...
lasă prezentul din noi să crească...
lasă durerea din urllet să renască în zâmbet...
lasă-mi înțelesul privirii tale ca să-ncolțească
mai mult,
mai repede,
mai curat...*

*...lasă-mi deschis sufletul tău
ca să-ți pot dărui marea și soarele,
fluturii și păsările,
scoicile și nisipul,
pajiștile verzi și râurile,
curcubeul și stelele,
florile și copacii,
cerul și apusul,
norii și răsăritul...*

*...cel mai frumos dar
pe care l-am descoperit în mine...*

Generația cu cheia de gât

Eram tare invidioasă când eram mică...

Eram invidioasă pe Oana pentru că avea bicicletă, pe Ana pentru că avea o verișoară în S.U.A. care îi trimitea gumă de mestecat cu aromă de scorțișoară, dropsuri și blugi, pe Raluca pentru că avea cel mai frumos penar din clasă, pe Fabiola pentru că desena incredibil de frumos, pe Bianca fiindcă era blondă și avea ochi azurii, pe Elena pentru că prietenul ei era cel mai chipeș băiat din cartier, pe Eugen fiindcă taică-su' era un regizor celebru, pe Adriana pentru că mama ei era divorțată și nu avea un tată care s-o tragă de urechi când făcea năzbâtii, pe Ariadna pentru că era studentă la București și duminica seara pleca la gară cu o geantă imensă încărcată cu bunătăți, pe Andrei fiindcă în vacanțele de vară călătorea în țări exotice și pentru că avea mai multe perechi de pantofi sport de diverse culori, pe Clara fiindcă tatăl ei lucra în străinătate și îi aducea de fiecare dată când venea acasă câte două-trei parfumuri „de firmă”, pe Brândușa pentru că avea multe pixuri și radiere cu arome de fructe aduse din „străinezia”, pe Bobi pentru că asculta muzica la maxim și nu-i făcea nimeni

observație, pe Lucian pentru că își atârna chitara pe spate, își punea bocancii și pleca cu gașca pe munte la fiecare sfârșit de săptămână, pe Beatrice fiindcă părinții ei își deschiseseră butic după Revoluție și dispunea de foarte multe dulciuri (de altfel, se și vedea), pe Loredana pentru că avea voie să doarmă cu câinele în pat, pe Dani deoarece câștiga întotdeauna la „Toci”, pe Sorin pentru că taică-su' era securist și Moș Gerilă îi dăruia cel mai mare cadou din sac, pe Costin pentru că locuia vizavi de Alimentara și vedea primul când venea mașina cu pâine, mașina cu pui și mașina cu banane și portocale de sărbători...

Dar aveam și eu atuurile mele: o soră mai mare cu care mă făleam și cu care amenințam colegii de clasă care mă necăjeau, o măță care făta de două ori pe an câte cinci-șase pui, reușeam să mă strecur în față la cozile de la aprozar, câștigam la șotron și premiul „Lingura de lemn” la masă, la grădiniță desenam pui cu patru picioare, susțineam spectacole cu public în autocar când mergeam cu părinții în excursii și la petreceri - constând în recitaluri de versuri și cântece patriotice urmate de improvizații, aveam colecție de șampoane, planta mea preferată era papura, iar cântăreața favorită Corina Chiriac.

Grădina cu poeme

*Păsările albe trec prin mine
Uneori se opresc și își fac cuib.
Păsările negre doar trec
Ele nu își fac niciodată cuib.*

Săptămâna trecută am cumpărat un ghiveci mare, oval, de culoarea untului, cu modele geometrice violet. Am turnat în el un săculeț de pământ de flori, am scris cuvinte pe bilețele și le-am îndesat cu degetul arătător în pământul proaspăt.

Ud zilnic semințele de hârtie și aștept nerăbdătoare ivirea poemelor-răsaduri pe care, apoi le voi planta în grădina de la țară, ca să aibă loc să crească poemele-copaci cât vor ele de mult. Nu le voi tunde niciodată coroanele, le voi lăsa libere. Să își aleagă fiecare rămurică direcția ei.

Toamna voi culege frunzișoarele galbene, căzute sub coroanele desfrunzite ale poemelor-copaci, le voi presa între file albe de caiet, iar primăvara când voi deschide aceste caiete, vor fi transformate în POEME.

Zâmbesc și cern apa din stropitoarea mică, plumburie deasupra pământului negru, îngrășat cu

fraze durdulii. Mirosul de pământ ud mă înviorează și pășesc sprinten peste rama-prag, înaintând ușor în tabloul cu plantația mea de poeme-copaci, cu fructe zemoase și dulci crescute în jurul sâmburilor lemnoși. Prin poemele-copaci aleargă veverițe blânde, cu cozi stufoase și urechiușe catifelate, ciripesc păsări cu penaj multicolor, se ascund printre poemele-flori fluturi albi și zumzăie în cupele lor aromate albine dungate. În apropierea poemelor-copaci alunecă un râu cu apă cristalină stropind pietrele lucitoare care îi marchează șerpuirea prin poemul-tablou. Printre norii în formă de perne umplute cu puf de gâscă plutește un aeroplan roșu cu margarete pictate pe aripi. Pe firele de iarbă crudă urcă încet ștregărițele gărgărițe care, odată ajunse în vârf, își deschid aripioarele ca niște umbreluțe și se lasă purtate de adierile călduțe ale poemului-vânt acolo unde m-oi mărita... Cine mă vede crede că sunt o persoană ciudată, care stropește zilnic deșertul negru din ghiveciul mare, oval, de culoarea untului, cu modele geometrice violet.

Nimeni nu bănuiește că în el se ascunde o lume întreagă, misterioasă, din care vor răsări poeme...

Așa începea poemul...

*Gânduri albe,
gânduri negre mă străbat.
Cercuri de flori
mi se rotesc în palmă.
Imi curăț trecutul de filele arse.
Ce minunată e clipa smulsă cerului!
Ce stele calde m-au îmbrățișat!
Picurarea timpului nu mă mai doare.
Nu mă mai doare ziua care-a trecut.
Mă arunc în valurile câmpurilor de maci.
Imi strâng gândurile pe muchea prezentului.
E toamnă?
E vară?
E iarnă?
Ce anotimp și-a deschis paginile?
Totul e trecut...
Chiar și clipa de față a căzut deja în abis.
A fost...
A fost legată de-o întâmplare,
De-o idee, de-o frază, de-un fapt...
A fost și atât...*

Poveste urbană

Mângâiată de razele jucăușe ale soarelui, care pătrund prin deschizătura cortului, deschid ochii și-mi trosnesc încheieturile căscând. Mă târăsc afară din așternut.

Somnul profund m-a aruncat în povești nefinalizate, uitând că mă aflu într-un loc cu mult mai frumos decât orice vis.

În apropiere, râul dansează printre pietrele de diferite dimensiuni și culori care sclipesc aidoma pietrelor prețioase în lumina misterioasă a dimineții.

Pășesc desculță prin iarba cu sclipiri de smarald și zăresc un melc care-și întinde cornițele din cochilia osoasă, făcându-și gimnastica de înviorare. Îmi înmoi fața în apa cristalină și simt cum răceala ei îmi alungă grijile de sub frunte și fug apoi învinse.

Ridic privirea spre cer, iar vântul cu adieri domoale îmi usucă micile diamante de pe chip. Vârfurile brazilor împodobiți cu conuri de solzi așezați perfect, împung norii ușori și pufoși care levitează leneși prin văzduh...

În spatele meu bolborosește ceva. Întorc capul și văd uimită filtrul de cafea care absoarbe istovit

ultimele picături de apă.

Clipesc des și scutur energic capul. Mă aflu în bucătărie, iar ceasul obraznic de pe perete își încruntă acuzator limbile metalice înspre mine.

- Iar am întârziat!

Cu o mână îmi torn grăbită cafeaua în ceașcă, iar cu cealaltă îmi fixează pantoful cu toc înalt în piciorul stâng. În timp ce sorb grăbită din ceașca aburindă, fac același lucru și cu piciorul drept. Mai sorb o înghițitură din licoarea fierbinte și îmi arunc pe umăr geanta burdușită cu treburi pe care trebuie să le fac astăzi.

Mă reped către una din gurile monstrului subteran, înghițitor zilnic a mii de suflete pe care le plimbă prin mațele lui întunecoase și pe care apoi le scuipă afară prin alte guri.

În cele din urmă, plonjez pe scaunul de la birou și încep ostentiv o nouă zi de muncă în care nu mai au loc nici brazil, nici cerul, nici pietrele, nici râul...

Daria

Stătea nemișcată, înveșmântată în rochia albă de in, brodată pe poale și pe mâneci cu stelute galbene de borangic. Privea înainte fără să clipească. De genele ochiului stâng îi atârna o lacrimă. Prin tălpile goale i se urca spre pulpe răcoarea din pardoseala pe care erau întruchipați dragoni cu aripile desfăcute, azvârlind prin nările mari și rotunde flăcări portocalii și roșii. Briza îi mângâia chipul neclintit cu buze pline, ușor desfăcute. Degetele i se încleștară când telefonul zbârnâi spărgând liniștea. Tălpile-i ușoare o purtară încet spre scară și se așeză pe prima treaptă. Telefonul suna obsesiv...

Era prea târziu, iar el știa asta. Stând în picioare la celălalt capăt, cu receptorul în mână, îi tremură o grimasă pe față.

Daria sfîda cu tăcerea și încremenirea ei sunetul insistent al telefonului.

Matei trânti receptorul în furcă și alergă cu cheile în mână la mașină. Conduse ca în transă până la casa de pe plajă. Opri cu scârțâit de roți și se repezi spre ușa de la intrare. Era încuiată. Ocoli casa și urcă în grabă treptele terasei. Dragonii îna-

ripați aruncau spre picioarele lui flăcări portocalii și roșii, iar perdelele se unduiau în bătaia răcoroasă a brizei. Casa era goală.

Reveni pe terasă și descurajat se așeză pe prima treaptă a scării ce ducea către plajă. Zări urme de pași pe nisipul proaspăt nivelat. Se ridică și le urmă până la mare, apoi de-a lungul țărmului. Plaja era pustie. Vântul îi flutura cămașa albă descheiată la trei nasturi cu mânecile suflecate deasupra coatelor.

Înainta încruntat pe urmele pașilor, paralele cu valurile care, spărgându-se, se întindeau pe nisip ca niște imense fâșii de dantelă albă. La un moment dat încrămeni. Privea și nu-i venea să-și creadă ochilor. Urmele dipăruseră. Nu mai continuau în nicio direcție. Pur și simplu șirul lor se termina.

Matei ridică privirea și cuprinse depărtările. Nici urmă de Daria.

Se întoarse către mare și un hohot de râs îi țîșni din piep. Privi din nou de-a lungul țărmului, apoi se întinse pe spate și râsul puse din nou stăpânire pe el.

Un nou truc al Dariei...

Era sigură că Matei va veni...

Poemul ars

*Dacă aş putea vedea strigătul păsării...
dacă aş putea auzi cum creşte raza soarelui
în aerul crud al dimineţilor...
dacă aş putea culege mirosul florilor de zarzăr,
mi-aş umple palmele cu parfumul lor...
dacă aş putea dormi sub
apa mării sonoră şi unduitoare...
dacă aş putea să îmi lipesc urechea
de norii albi şi moi...
dacă aş putea croi din întinsele câmpii verzi
cămăşi pentru soldaţii plecaţi,
înşiraţi în coloane groase de trupuri neînsufleţite...
dacă aş putea să-mi culc fruntea
pe crestele munţilor golaşi,
iar pădurile să-mi ţină loc de învelitoare...
dacă aş putea să-mi împovărez fiinţa*

*cu tot chinul îndurat de sufletele
pedepsite de destin...
dacă aş putea să-mi fac pansamente din cuvinte
şi să-mi înfăşor rănilile...
dacă aş putea să-mi apăr fericirea
de nefericire...
dacă aş putea să-mi cruţ visele de uitare...*

*dacă aş fi putut să-mi feresc ochii
de ultima ta privire când ai plecat,
aş fi putut poate să te uit...*

Tablou

O liniște încremenită. Natura din jurul meu pare un uriaș peisaj perfect pictat.

Tăcerea este din când în când despicată de tipătul unui pescăruș ce planează fantomatic pe deasupra. Un păianjen somnambul își toarce firul într-un colț, extinzându-și locuința, negrăbit de nimeni. Crăpăturile din ziduri par zgârieturi făcute de un motan uriaș care și-a ascuțit cu furie ghearele. Frunzele stau bine prinse cu codițele verzi și pline de sevă de ramurile maronii. O prelată argintie de nori înghesuiți unul într-altul, e agățată de cer. Doar ticăitul subtil al ceasului de masă vestește curgerea timpului.

Nimic nu se schimbă... Totul e neclintit: arborii, cerul, frunzele, firele de iarbă...

Am întins mâna vrând să ating pânza pe care parcă este pictat acest tablou. Nu reușesc să ajung la ea. Fac doi pași. Degeaba.

Mă întorc lângă zidul vechii case, pe băncuța care păstrează izul anilor în lemnul ros de cari. Când mă așez îmi șoptește ceva pe o tonalitate scârțâitoare, ceva ce nu-nțeleg.

Stau nemișcată ca tabloul din fața mea și îl privesc, încercând să descifrez măcar un indiciu. Trec minute în șir... Niciun semn.

Mă ridic din nou și, amortită, înaintez pe covorul verde de iarbă proaspăt tăiată.

Umezeala ierbii îmi mângâie tălpile. Este singurul semn că nu mă aflu într-un tablou. Ori... poate că vopseaua încă nu s-a uscat pe pânză...

Poem scris într-o noapte

*Câtă tristețe-n cuvântul nerostit atunci...
Câtă tristețe toamna în frunza dezlipită
de ramura din care a crescut!...
Câtă tristețe
în plânsul valului izbit de stânci!...
Câtă tristețe în picătura de rouă uscată de soare!...
Câtă tristețe în macul smuls
țărâni care l-a născut!...
Câtă tristețe în cârcelul de viță de vie crestat!...
Câtă tristețe în harta plamei tale drepte!...
Câtă tristețe în sarea lăsată
de lacrimă pe obraz!...
Câtă tristețe în goana norilor
șterși de vânt de pe cer!...
Câtă tristețe în nodul gătit
de neizbucnirea lacrimilor!...*

Șifonierul bunicii

Azi am scotocit printre lucrurile bunicii. Toate au rămas neatinse de când s-a dus... Am deschis cu timiditate ușile șifonierului ei, dublate pe interior cu oglinzi masive. Din el au căzut câteva tulpinițe uscate de levănțică pe care le-am adunat cu grijă și le-am așezat la loc pe rafturi. Rochiile de vară, rochiile „pentru ocazii”, paltonul bej, pardesiul lucrat de ea la care a făcut și desfăcut de-a lungul unei veri întregi, pelerina verde și deux-pieces-urile de primăvară și de toamnă îmbrăcau umerasele din lemn de cireș lăcuit, rânduite pe sezoane de la stânga la dreapta. Am ales o rochie vaporosă de mătase imprimată cu pene de păun. Am răsfirat-o pe pat, apoi m-am cocoțat pe un scaun ca să caut pe raftul de sus o pălărie asortată. Am găsit în spate pălăria albastră, cu boruri largi și voaletă, pe care o comandase în urmă cu mulți ani cu ocazia unei sindrofii. Sub pat, printre cutiile prăfuite de carton, am descoperit-o pe cea care-mi trebuia, însemnată cu creionul chimic. Mi-aduc aminte cum înmuia cu limba vârful creionului chimic, care lăsa în urmă un punct movuliu, și nota pe capacele cutiilor culoarea pantofilor din interior.

M-am așezat într-un fotoliu și am privit îndelung lucrurile bunicii. Parcă se afla în odaie cu mine...

...În jurul măsuței de toaletă încă persistă mirosul ei - un amestec de pudră, apă de colonie și parfum de trandafiri. Cutiile cu creme, roșul de buze și creionul de înnegrit sprâncenele stau aranjate lângă ceasul de masă pe care-l întorcea cu strictețe la ora nouă și jumătate în fiecare seară. Măsuța este încadrată de oglinzi fixate în rame late, pliabile, din lemn de mahon aromat. La colțuri, în ramele oglinzilor sunt înfipse fotografiile vechi, îngălbenite și ușor șterse, ale căror povești le-am ascultat de nenumărate ori. Le-aș asculta și azi dacă ar fi aici să mi le mai spună... Pe un mileu vernil, brodat cu stelute vișinii, stau cu dinții încleștați cei doi piepteni de os cu care își aduna firele de păr rebele, în fiecare dimineață, într-o coafură simplă. Într-un cui, lângă măsuța de toaletă, e agățat capotul din atlas negru, cu flori mari roșii și mâneci largi care - atunci când eram mică - mi se părea demn de o regină.

Lângă ceasul de masă e înrămată fotografia cu grupul de tanti. Amintirea lor mi-a pricinuit întotdeauna bucurie. Tantele aveau obiceiul să se reunească pe rând, la fiecare acasă. Când venea rândul bunicii să le

primească, eram în al nouălea cer. Parcă aterizau dintr-o lume de demult și eram fascinată de prezențele lor.

În diminețile de vară când bunica îmi puneă în palmă doi lei, îmi atârna, în grabă, de un deget plasa verde cu ochiuri de sfoară și îmi spunea să dau fuga la alimenta-ra să cumpăr biscuiți șprîțați de toți banii, știam că vor veni în vizită tantile așa că alergam și mă întorceam într-un suflet - cu inima tropăindu-mi în urechi - să nu ratez sosirea lor.

Bunica, între timp, pregătea tăvile cu cafele făcute la ibric, siropuri, dulcețuri, bomboane fondante și paharele pentru apa rece ca gheața de la cișmea. Așternea pe masa din grădină fața de masă cusută cu migală de ea în după-amiezele de iarnă, în colțul ferestrei, cu perdeaua dată într-o parte ca să intre lumina zgârcită a soarelui, care se ascundea devreme după blocurile din fața casei. Scotea scaunele din casă și împăturea șervețelele de hârtie pe care apoi, le înfigea într-un suport de sticlă. Îmbrăca o rochie ușoară, de vară, colorată, își arunca în treacăt o privire în oglinda de pe peretele central al camerei de zi, întindea un pic de roșu pe buze și în obraji, își aranja o șuviță de păr desprinsă și ieșea zâmbitoare în întâmpinarea

musafirelor sale. Prima ajungea tanti Margareta pe care o îndrăgeam cel mai mult, pentru că nu venea niciodată cu mâna goală. Întâi își trăgea sufletul, apoi scotea din geanta încăpătoare din piele maro, cu băieri împletite gogoși aburinde, pateuri fierbinți cu brânză sărată sau covrigi calzi. Tanti Margareta purta rochii vaporose cu mâneci scurte brodate, pălării din macramé scrobite, pantofi tricotați și ochelari cu lentile fumurii. Buzele învelite cu un strat de ruj corăi îi scoteau în evidență trăsăturile încă frumoase ale tinerei superbe care fusese odinioară. Vorbea șoptit și avea un râs cald, gutural. A doua care sosea era tanti Victorița care lăsa impresia că părăsise pentru câteva ore ilustrațiile cu bunicuțe din cărțile de povești ca să vină la întâlnirea cu tantile, apoi revenea încet la locul ei, între coperte. Purta numai rochii negre. Îmbrăca doliul încă din tinerețe în urma unei tragice întâmplări care lăsase urme în sufletul său pentru totdeauna. Avea un chip blajin, încadrat de părul complet nins, ondulat pe moațe și o pereche de ochelari cu dioptrii mari care îi alunecau pe vârful nasului.

Țin minte când mergeam cu bunica în vizită la tanti Victorița. Casa ei mi s-a părut întotdeauna misterioasă, mai ales pentru că avea o scară de lemn în spirală care

ducea la subsol unde se afla bucătăria, iar alta - tot în spirală - aflată în baie, ducea în pod.

De fiecare dată când mergeam la ea, ceream voie la baie. Mă așezam pe marginea căzii și așteptam să coboare pe scară spiriduși. Credeam că acolo sus se află lumea lor. Stăteam nemișcată și așteptam. Se auzeau cotrobăind în pod... Mi-era teamă să și respir, ca nu cumva să-i sperii și să nu mai vină. După câteva minute, timp în care nu cobora nici unul, bunica intra, mă trăgea de braț afară din baie și-mi spunea să nu mai aștept degeaba pentru că nu este niciun spiriduș sus. N-am crezut niciodată că zgomotele pe care le auzeam erau făcute de pisicile care umblau prin pod...

Casa avea și un miros plăcut, aparte, pe care nu l-am mai întâlnit în nicio altă casă. Imobilul mai există și acum, dar nu mai este locuit de mulți ani. Nu s-a vândut...

Ultima ajungea tanti Leana, care nu putea trece neobservată, în primul rând datorită fizicului (cântărea foarte multe kilograme). I se oferea cel mai solid scaun din casă, al cărui șezut dispărea cu scârțâituri sub posteriorul gigantic. Tanti Leana pretindea să i se spună

„Lenuța” - ceea ce era aproape imposibil - acest apelativ ascunzându-se speriat undeva pe cerul gurii de unde nu voia să se desprindă în momentul în care te aflai în preajma acestui munte de grăsime. Avea o voce stridentă, buze subțiri ce se pierdeau în faldurile gușei și apăreau doar din când în când ca două linii trasate cu carioca roșie. Părul ascuns de o vopsea neagră cu tente albastrui era împins spre spate cu o bentiță neagră împodobită cu mărgele și mirosea puternic a apă de colonie. Era încălțată întotdeauna cu aceeași pereche de sandale negre din piele, fără toc, legate cu șireturi care încercau zadarnic să țină unite cele două margini întinse peste pernițele de grăsime dintre glezne și degetele de la picioare. Unghiile vopsite în nuanțe de roșu semănau cu capacele sticlelor de suc.

Când se adunau tantile întâi se sărutau pe obraji apoi se așezau sub umbrarul din grădină, iar bunica le repartiza binevoitoare câte o ceașcă de cafea și câte un pahar cu sirop, după care eu și Vero (sora mea mai mare) eram expediate la joacă - să nu mai stăm „în gura lor” - iar ele își începeau șueta.

Mă ascundeam după tufa de iasomie și urmăream fermecată gesturile lor „de cucoane”. Sorbeau

simandicos cafelele, cu buzele ținute, ținând ceșcuțele de tortiță între degetul mare și arătătorul mâinii drepte, iar cu mâna stângă farfurioarele. Tanti Leana își făcea din când în când vânt cu evantaiul pentru că „suferea de căldură” și își apindea câte o țigară pe care o înfigea într-un țigaret sculptat.

Îmi imaginam că mă aflu într-o sală de spectacole, iar tantile sunt personajele unei piese de teatru.

În cele din urmă cedam chemărilor insistente ale surorii mele care mă trăgea de cozi și îmi spunea că nu e frumos să trag cu urechea. Fugeam și eu pe stradă la joacă și uitam pentru ceva vreme de piesa care se juca sub umbrarul din grădină.

Mă întorceam la plecarea tantilor când mă chema bunica să îmi iau rămas bun. Mă ridicam pe vârfuri pentru a-mi așterne fiecare câte o sărutare pe frunte. Cât timp bunica le conducea până la poartă, studiam ceștile goale, cu urme de ruj pe margini. Fuseseră întoarse cu gura în jos de tanti, pentru a le ghici în zaț tanti Leana.

Erau atât de diferite tantile, dar formau un grup minunat ce sporovăia fără întrerupere preț de câteva ore. Mi-erau tare dragi, deși nu pricepeam nimic din ceea ce spuneau. Aveau loc discuții de

„oameni mari”.

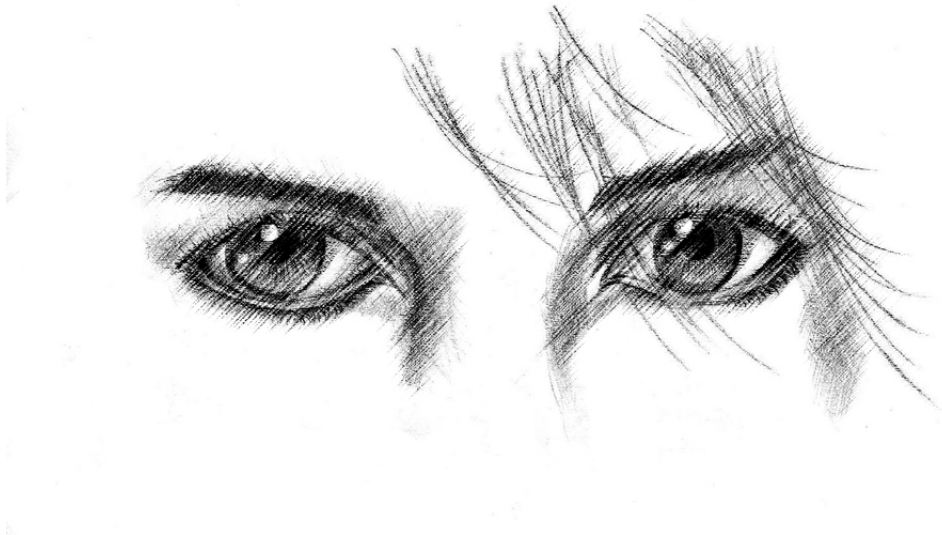
Îmi plăcea să le privesc de la distanță și urmăream cu foarte mare atenție gesturile și mimica pe care, mai târziu, după plecarea lor, le redam cu gesturi ample și uneori voit exagerate, așezată la masa unde stătuseră ele, în fața ceștilor de cafea goale, spre deliciul părinților mei.

Când era bunica plecată la biserică, eu și sora mea scormoneam în șifonierul mamei și alegeam rochii de-ale ei pe care le îmbrăcam, ne încălțam cu pantofii ei cu toc înalt, îi furam câte o poșetă, ne rujam, ne rulam câte o țigară din filele caietului de dictando pe care le înfîgeam în capace de cariocă și ne așezam la masa din grădină imitând tantile.

Îmi lipsesc acele vremuri...

Cred că acum ele se întâlnesc cu bunica la o cafea și-un sirop în cer și regret că nu le mai pot vedea...

Uneori, vara, îmi așez un scaun pliant în spatele tufei de iasomie. Cu nostalgie, privesc prin desișul de frunze și îmi închipui o întâlnire a lor la masa veche de lemn de sub umbrar.

Poem

*Nici mintea nu mai sapă,
nici mâna nu mai scrie,
nici ochiul nu mai vede,
nici brațul nu mai cere,
nici trupul nu mai zboară,
nici visul nu învie.*

Zădărnicia...

Scrisorile rusului

Scrisorile rusului zac pătate de vreme în cutia de carton legată cu o sfoară la fel de veche.

N-am putut descifra decât același nume scris cu litere abrupte pe toate plicurile cu timbre rusești frumoase colorate: Dimitri Vasilievici.

Strâng, la rândul meu, într-o altă cutie de carton pe care am legat-o cu un șiret uzat, scrisorile pe care le găsesc cu regularitate în cutia poștală - de două ori pe an (primăvara și toamna).

Povestea primei cutii e simplă: odată cu achiziționarea, acum câțiva ani, a apartamentului în care locuiesc, am „moștenit” și această cutie cu epistole scrise în limba rusă, descoperită în debara când am făcut curățenie. Nu știu ce m-a oprit atunci să o arunc... Am depozitat-o în boxa de la subsolul blocului, împreună cu alte obiecte de care mă folosesc rar.

La câteva luni de la această întâmplare, am primit prima scrisoare de când locuiam la noua adresă. Întâi mi s-a părut ciudat ca eu să fiu destinatarul unei scrisori din Rusia, mai ales că nu aveam nicio cunoștință pe îndepărtatele meleaguri ale lui Tolstoi, apoi am descifrat numele fostului proprietar și

amintindu-mi de cutia găsită în debara, am luat cheia de la boxă și am coborât la subsol să caut cutia veche cu scrisori. Scrisul expeditorului era același.

Începând cu scrisoarea aceea, le-am adunat pe toate care au urmat să sosească, într-o cutie asemănătoare celei în care se aflau și scrisorile găsite în apartament.

Cel mai ciudat mi s-a părut că neprimind niciun răspuns, Dimitri Vasilievici continua să-i scrie cu regularitate de două ori pe an bătrânului în al cărui apartament acum locuiesc eu. Pe Igor Crăciun nu l-am cunoscut. Murise cu ceva vreme în urmă, înainte de a cumpăra eu apartamentul de la o rudă a sa care-și avea domiciliul într-un orașel din Republica Moldova.

Neștiind nici o iotă de rusă, nu înțeleg nimic din ceea ce scrie Dimitri Vasilievici, probabil vreun prieten al fostului proprietar. M-am gândit să caut pe cineva care să-mi tălmăcească scrisorile dar, într-un fel... îmi place acest mister al lor.

Adevărul este că nu am îndrăznit să le deschid. Am fost tentată de nenumărate ori dar, ceva m-a reținut de fiecare dată. Mi-am spus că nu ar fi poate corect să deschid corespondența bătrânului Igor.

Câteodată mă întreb ce vești aduc aceste scrisori și atunci caut singurul post de televiziune rusesc emis de compania de televiziune prin cablu. E un canal care difuzează doar seriale, dar sunt și reclame frumoase.

M-am documentat despre Rusia cu informații de pe internet. Chiar am cumpărat un dicționar român-rus/rus-român, o păpușă Matroșka și o căciulă rusească, iar când ies cu prietenii „la o bere” comand vodcă. Mi-am confecționat un manșon din blană ca al rusoaicelor din seriale, am citit romanele lui Dostoievski și am închiriat filmul „Anna Karenina”, regizat de Bernard Rose.

Nu-mi pot explica de ce am făcut toate astea...

Poate că scrisorile rusului, fără voia lor...

Scrisoarea dintre filele cărții

Îmi place întunericul pentru că atunci când zăresc o siluetă în parcul de peste drum, printre copacii negri, în luminile slabe, îmi imaginez că ești tu..., că îmi veghezi liniștea așa cum îmi vegheai uneori zbaterea somnului...

Îmi place să cred că ești tu și îmi face bine această iluzie...

Zâmbesc și îți fac semn cu mâna, același semn pe care ți-l făceam din spatele ghivecelor cu flori, când te depărta dimineața, în zori, în aceleași lumini slabe și printre aceiași copaci negri.

Timpul zboară fără oprire, se scurge cu viteză, dar memoria parcă vrea să-mi facă-n ciudă și îmi redeschide răni pe care le credeam cicatrizate.

Imagini cu noi îmi trec pe dinaintea ochilor, ca diapozitivele proiectate în întuneric, pe pânza albă a ecranului unui cinematograf demodat.

De ce oare nu pot închide acest capitol al vieții mele? De ce mă bântuie încă această poveste cu prințul și prințesa care nu au trăit fericiți până la adânci bătrâneți?

Amintirea cu noi doi a rămas ca o carte uitată

afară, pe o bancă, cu filele răvășite de vânt, deschizându-se la câte o pagină, scăldată în lumina caldă a soarelui și strălucind asemeni pietrelor prețioase, alteori umbrită, udată de picăturile de ploaie sau acoperită de zăpadă... iar eu simt bucurie, tristețe, plâng, râd, sunt nostalgică, apatică - depinde unde rămâne deschisă cartea...

Dintre frazele deja compuse, nu știu care ar fi cea mai potrivită să ți-o scriu acum. Cea care să exprime pe deplin ceea ce simt... Poate... cea alcătuită din cele mai simple și frumoase cuvinte care s-au spus vreodată...

...Mi-e teamă de cuvinte. Mi-e teamă pentru că n-a fost înțeleasă întotdeauna taina rostirii lor. Cuvintele înșală câteodată auzul și mintea. Nu sunt totdeauna alese potrivit și duc altundeva decât am dorit.

Ți-am desenat în minte de atâtea ori profilul, în lumina dimineților, încât acum, pipăindu-l în aer, îl descopăr neschimbat, la fel de frumos și de drag mie.

Am cumpărat un buchet de flori de primăvară, m-am îmbrăcat frumos, am încălțat pantofii noi și m-am întins în cadă ca-ntr-un sicriu. Închid ochii și

îmi doresc - până la nebunie, poate - să simt ce simte omul după moarte. Să văd dacă dispar tristețea și suferința, dacă sunt înlocuite cu altceva... Aștept... Nu simt nicio schimbare. Mă concentrez... Chem în gând moartea și o implor... Strâng ochii cu încăpățănare, până mă dor pleoapele. Îmi țin respirația. Trec secundele - le număr. Nu se întâmplă nimic... Stau nemișcată. Poate voi începe să simt mai târziu... E liniște... Aștept... aștept... Îmi impun să nu mă mai gândesc la nimic, să-mi golesc în totalitate mintea... Aștept... Mecanic, degetele mâinii drepte încep să smulgă, cu un gest liniștit, apoi din ce în ce mai repezit, petalele florilor. Mintea se învârte asemeni unui carusel: mă iubește... nu mă iubește... mă iubește... nu mă iubește... mă iubește... nu mă iubește...

Deschid brusc ochii-nroșiți. Lumina mă înțeapă.

Mă ridic, cu greu, și mă așez pe marginea căzii. Petalele se împrăstie în jurul meu... Îmi surprind imaginea în oglindă, iar din piept mi se rostogolesc hohote de râs din ce în ce mai tare... și mai tare... apoi izbucnesc în plâns.

Mă chircesc în cadă și dau drumul la apă, cu degete tremurânde. Plâng... plâng și apa mi se

amestecă cu lacrimile, curățându-mi-le de tristețe.

Îmi spăl lacrimile și trupul de nebuneasca chemare a morții.

Acum văd limpede... Voi suferi cât este necesar și nu-mi voi mai plânge de milă. Voi purta povara în suflet cât va fi nevoie - până la vindecare - pentru că izvorăște din ceea ce am fost noi...

(lui B.C.)

Poem abandonat

*Imi plouă tristețea,
îmi plouă și ruga,
îmi plouă speranța și chinul,
îmi plânge durerea și fruntea și ochiul,
îmi arde gândul și armura de carne și sânge,
îmi lepăd durerea și chinul și osul,
îmi contorsionez trupul, îmi gâtui pornirea.*

*Mi-e frig, mi-e teamă și mi-e sete.
Acum văd că nu mai sunt în mine.
M-am încăpățânat să cred, să sper, să caut,
dar moartea cuvintelor
e cea mai grea și dureroasă armă
ce poate arde mintea și graiul.*

*E târziu și prăpastia s-a deschis.
Nu-i munte mai înalt,
nici mare mai adâncă.
Oboseala m-a cuprins în pliurile ei calde
și m-a scăpat.
Imi ridică cu brațele ei albe
trupul rupt în fâșii.
Plec definitiv.*

Romanță

Se înșiră una după alta, ca zalele unui lanț, serile bacoviene cu cerul plumburiu, nesfârșit, cu ploi reci și tăioase și vânt care sfășie frunzele și ramurile subțiri ale copacilor.

Frigul îmi crapă porii și-mi pătrunde sub piele cu înțepături de ace de gheață.

Îmi simt gura sărată și fruntea încărcată de riduri. Îmi privesc chipul în oglindă. E încă tânăr. Număr până la treizeci și apropii lingura, cu degete tremurânde, de buzele strânse în semn de protest. Privesc sticluta și mă întreb câte picături de licoare din plante cu denumiri latinești au încăput în ea...

Prin pereți, pătrunde până la mine, înfundat, o romanță care probabil a stârnit amintiri unui vecin. Mă așez în fotoliu, aprind o țigară și parcă răsare din fum silueta mustăciosului, cu veston și briantină în păr care suspină cu inima frântă pe acorduri muzicale.

Sărmanul, suferă din dragoste!

Odată cu ultimul acord al melodiei, trag ultimul fum din țigară. Mă ridic și pornesc spre fereastră. O deschid. Mă izbește puternic în nări mirosul

asfaltului ud.

Frigul mă învăluie și rămân câteva clipe nemișcată, apoi, cu un ușor tremur, închid fereastra și mă sui zgribulită în pat.

Ghemuită sub pătură, căldura mă cuprinde și mă rostogolește ușor în somn.

Ce trist e bietul mustăcios!...

Verbul

*Mă pregătesc
mă supăr
mă îndrăgostesc
mă rog
mă rătăcesc
mă cert
mă chinui
mă apropii
mă cațăr
mă întreb: oare? de ce? cum? când?
cu cine? unde? care? pe cine? ce?...
alung
cred
sap
culeg
înțeleg
admir
pot
mâzgălesc*

*cad
încep...
mă opresc
mă gândesc
mă perpelesc
mă lenevesc...
mai cer
mai vreau

mai sper.*

Numerotarea

Lui nea Pandele îi place să numeroteze.

A numerotat cărțile din bibliotecă; batistele, șosetele, izmenele și maiourile sunt numerotate pentru a nu uza unele mai mult decât altele; pisicile lui au numere în loc de nume; sunt numerotați și pomii fructiferi din grădina din spatele casei: cinciul face cinciuri, optul face opturi, doiul face doiuri ș.a.m.d.; încălțăminte este numerotată din douăzeci în douăzeci, astfel: primăvara și toamna poartă douăzeci, vara - patruzeci și iarna - șaizeci; sticlele din barul său, ascuns într-o nișă mascată cu un capac de butoi ornamental, sunt numerotate din sută în sută, având o sută cea mai slabă băutură alcoolică, iar nouă sute - cea care are cele mai multe grade; scaunele din jurul impozantei mese de stejar masiv, din mijlocul sufrageriei, sunt numerotate cu cifre romane.

Ideea numerotărilor i-a încolțit în minte într-o duminică de toamnă ruginie, când își sorbea cafeaua de după-masă, sub nukul din fața casei, după ce servise la masa de prânz - alături de întreaga familie - felurile 1, 2 și 3 de mâncare. I s-a părut genial

că ciorbița, apoi felul principal iar la urmă desertul au fost denumite scurt: 1, 2 și 3.

...A fost ușor descumpănit când a regăsit ideea lui și la alții (de pildă canalele TV: 1, 2, 3 etc.), dar pentru el, cifrele au început să aibă alt sens - să se înlănțuiască și să se armonizeze cu tot ceea ce-l înconjoară...

Povestea mea cu un câine

Mă ghemuiesc sub foaia de cort aspră și rece pe care am găsit-o, ca pe o binecuvântare, în maldărul de vechituri care zăcea lângă o ghenă de gunoi. Dacă stau chircită, mă acoperă în întregime, dar umezeala începe să se simtă și sub ea. Mă rog la Dumnezeuul oamenilor fără adăpost să pot rezista până mâine. EL parcă mă aude și îmi trimite un câine ud flească, cu blana lipită de coastele pe care i le pot număra cu ușurință și care, la fel ca mine - fără adăpost - și-a băgat botul pe sub foaia de cort. Îl trag lângă mine, dedesubt și îl țin cu brațele încleștate și amorțite în dreptul stomacului ce nu-mi dă pace cu ghiorțăielile lui insistente. Nu-mi dau seama cum de le mai aud, cum nu m-am obișnuit să nu le mai aud, după atâta vreme. Parcă vor să-mi facă în ciudă și cântă ca o orgă hodorogită.

Câinele tremură ca varga lipit de trupul meu și e la fel de rece ca și mine. Poate că dacă suntem doi sub foaia asta de cort, reușim să încălzim puțin aerul din jur cu respirațiile noastre. Cum nu erau de ajuns ploaia și frigul necruțător, vântul își aruncă săbiile tăioase spre învelitoarea mea vrând, parcă, să o sfâșie, plin de ură.

Mi-e atât de frig! Simt cum labele picioarelor înfășurate în niște bucăți de mușama găsite în același maldăr de vechituri, legate pe glezne cu două sfori, din cauza durerii pricinuite de frig, acum parcă s-au detașat de restul corpului, extremitățile mutându-se mai sus, la genunchii care mă dor din cauza poziției ghemuite din care nu m-am mișcat de câteva zeci de minute. Ar fi o greșeală să întind picioarele pentru că ar însemna să îmi iasă de sub foaia de cort.

Mângâi ușor căpșorul zburlit, cu ochi ca două bucățele de tăciune, îndreptați întrebător spre mine: „Tu ce cauți, pe vremea asta, afară?”.

Acest căpșor zburlit e împodobit și cu o limbă mare și roz, pe care o simt în palma cu care l-am mângâiat. Probabil ca semn de mulțumire că i-am dat voie sub foaia mea de cort.

Închid ochii și strâng la piept trupul care tremură, parcă, mai puțin.

Adorm...

Mă aflu într-o cadă ovală în care ar încăpea lejer patru persoane. Un robinet montat în aur strălucitor (cu un rubin mare care indică apa caldă și un safir ce indică apa rece) e prins în peretele pe care e pictată o pajiște înconjurată de o pădure exotică, cu liane.

In depărtare, se vede coama unui munte, iar cerul e podit cu un curcubeu. Din capul dușului țâșnesc cu viteză, spre mine, firișoare kilometrice de apă caldă ce mă-nfășoară ca într-o pânză de păianjen călduroasă. Mă întind pe fundul căzii imense și apa, parfumată cu esență de lavandă, mă învăluie din toate părțile. Moleșită de căldura aromată, închid ochii.

După un timp, revin din starea de toropeală și ies din apa binefăcătoare.

Mă înveșmântez până la glezne într-un halat gros pe care îl strâng în talie cu un cordon argintiu cu terminații în formă de capete de pisică. Incalț papucii călduroși și deschid ușile înalte. Dincolo este un salon luminat doar de flăcările Țopăitoare, care se aleargă vesele într-un șemineu impunător. În fața lui se află întinsă o blană de urs, cu labe și cap. Mă apropii de ea și mângâi botul sărmanului urs. Imi retrag mâna înfricoșată. I-am simțit în palmă limba caldă și umedă.

Tresar și deschid ochii. Ah, da... este câinele pe care l-am primit sub foaia mea de cort. Bietul de el! Ca semn de mulțumire, din timp în timp, îmi linge palma recunoscător...

Transformarea în poem

*E simplu să vezi fără ochi,
e simplu să auzi fără urechi,
e simplu să alergi fără picioare,
e simplu să aștepți fără să ai timp,
e simplu să crezi fără o certitudine,
e simplu să visezi fără să dormi,
e simplu să zbori fără aripi,
e simplu să încerci fără să ai habar,
e simplu să cunoști fără să știi,
e simplu să bei fără să-ți fie sete,
e simplu să ridici fără să ai forță,
e simplu să dansezi fără muzică,
e simplu să pictezi fără culori,
e simplu să înveți fără manual,
e simplu să atingi fără palme,
e simplu să citești fără să cunoști literele,
e simplu să mângâi fără degete,
e simplu să construiești fără cărămizi,
e simplu să cânti fără să ai ureche muzicală,
e simplu să ajuți dezinteresat,*

*e simplu să plantezi un copac fără să ai grădina ta,
e simplu să strigi fără glas,
e simplu să calculezi fără cifre,
e simplu să întinzi mâna fără să ceri,
e simplu să veghezi fără să fii treaz,
e simplu să îngenunchezi fără să fii îngenuncheat,
e simplu să însăilezi fără ață și ac,
e simplu să te conectezi fără semnal,
e simplu să vii când ești chemat,
e simplu să zâmbești,
e simplu să iubești,
e simplu să trăiești...*

...dacă vrei.

Poveste la malul mării

O căsuță modestă la malul mării.

O cameră luminoasă, cu ferestre mari.

Un pat pe care stai întins și privești la televizor un film spaniol.

Stau turcește în fața ta și răsfoiesc niște cărțicele cu coperte cartonate și foarte colorate. Zâmbesc...

Îți întorci privirea spre mine și îmi faci semn să-mi așez capul pe pieptul tău.

Mă încolăcesc lângă tine, cu capul sprijinit pe locul indicat și... mă simt acasă...

Nu știu cât timp stau așa...

Deschid încet ochii... În cameră a pătruns, prin ferestrele mari, înserarea. Soarele îmbracă pereții, tablourile și mobila într-o lumină roz-oranj, înainte de a cădea în mare.

Sună telefonul.

Te ridici și răspunzi.

Se aude în receptor o voce feminină care te întreabă pe un ton strident de ce nu ai ajuns la întâlnire aseară. Tu îi răspunzi, pe un ton plat, că aseară te-ai văzut cu cealaltă și ai rămas la ea peste noapte fiindcă te aștepta cu o surpriză și nu o puteai refuza.

Pui receptorul în furcă, mă privești, îmi zâmbești,

mă iei de mână și fugim spre plajă... Acolo sunt grupuri de tineri în jurul focurilor, care cântă la chitare, râd, stau îmbrățișați și beau bere.

Ne apropiem de un fast-food și mă întrebi dacă vreau ceva. Mi-e o foame de lup! Aleg un sandviș cu pui și o clătită cu banane și sirop de ciocolată.

Pe o scenă, în apropiere, cântă Iris. Ne amestecăm în mulțimea extaziată, cântăm, bem bere și respirăm alături de ceilalți muzica lor.

La finalul concertului, plecăm amețiți, fredonând melodiile ascultate.

Ne plimbăm pe malul mării în căutarea unui loc pustiu pe plajă unde să fim doar noi și marea. L-am găsit și acum așteptăm răsăritul inventând povești despre stelele care sclipesc deasupra noastră.

După ce soarele se iveau din apa sărată a mării, ne ridicăm și pornim spre casă.

Îmi iau rămas bun de la tine și ne îmbrățișăm. Îmi așterni pe buze sărutul pe care-l simt și acum la fel de intens, ca atunci... și pornesc spre gară...

Tu revii la viața ta foarte complicată, dinaintea celor 24 de ore petrecute cu mine, iar eu... mă trezesc... Te-am visat din nou.

Îmi ating buzele și simt o ușoară furnicătură în vârful degetelor...

Era o dimineață însorită de aprilie...

Revenise de o zi în orașul natal pe care îl lăsase în urmă cu mult timp.

Pășea încet pe străduțele înguste și fiecare centimetru îi adâncea privirea cu încă și încă o amintire a acelor vremuri care aproape i se șterseseră pe nesimțite din memorie, dar pe care dorea - nici el nu știa de ce - să le regăsească. Sau poate căuta altceva?

A fost surprins că pașii l-au adus în aceste locuri, parcă atras de o forță nevăzută.

...Aceleași blocuri cu trei etaje, aceiași copaci - acum mai groși -, aceleași alei, gardurile vopsite în aceleași nuanțe de atunci..., aceleași triluri ale păsărilor ascunse printre ramurile înfrunzite.

Parcă se întorsese în timp.

Trăgea ușor din țigară și o dată cu fumul, parcă voia să absoarbă și tot aerul acela de iarbă proaspăt tăiată, de flori de zarzăr și vișin care rămăsese neschimbat de cincisprezece ani...

Mângâie zidul zgrumțuros și cald al unei case și își întoarse privirea către mica piațetă, în mijlocul căreia se afla aceeași fântână arteziană care arunca zburdalnica apă în vasul mare, galben. Zâmbi...

Căută cu privirea oameni cunoscuți. Nu mai recunoștea pe nimeni.

Porni din nou hoinăreala pe străduțele strâmte și deodată zări o siluetă cunoscută. Privi casa în dreptul căreia stătea fata care gesticula râzând spre un tânăr.

Se apropie de ei... Era Miruna care, întorcându-și privirea brusc spre el, după o secundă, îi aruncă un zâmbet larg. O salută și îi întinse mecanic mâna lui Horațiu, care se uita nedumerit la el - parcă-i era cunoscut de undeva... Schimbă câteva cuvinte, apoi se îndepărtă cu pași domoli, trăgând ușor din țigară.

Crescuse Miruna. Nu mai era fetița tunsă băiețește și cu genunchii juliți.

Ea-l recunoscuse imediat. Era neschimbat, deși trecuseră foarte mulți ani. Îl știa dintotdeauna. A descoperit în privirea lui nostalgia pe care n-o mai găsisese la altul, poate doar la bărbații din filmele vechi pe care ea le adora.

Căutase privirea aceea la fiecare „el” care trecuse prin viața ei dar n-o surprinsese până azi... A știut că el este. Nu trebuia să-l mai caute pentru că destinul i-l trimisese astăzi.

A doua zi a găsit o scrisoare în cutia poștală.

Era de la *el*...

Ca un haiku

*Câtă tristețe în fulgul de nea
căzut din nori și transformat
în lacrimă uscată de vânt!...*

Bernard

Se așează obosit la masa de scris. Își scoase cu un gest mecanic verigheta care-i ardea inelarul mâinii stângi și o puse dezgustat în dreapta colii albe. I se părea un sacrilegiu să-i scrie Feliciei încătușat cu veriga aceea tăioasă.

Părăsise în urmă cu nouă luni și jumătate căminul conjugal pe care îl împărțise cu Nadia timp de doisprezece ani. Revenise la rugămințile ei insistente pentru că Alexandra se simțea de două săptămâni din ce în ce mai rău. I se agravase boala necruțătoare care lovise trupul firav al fiicei lor în vârstă de unsprezece ani. Se întorsese pentru că Alexandra îl striga numai pe el în momentele de febră delirantă.

Firava copilă îi smulsese, cu lacrimi în ochi, într-o seară după un episod cumplit al manifestării bolii ce o rodea pe dinăuntru, promisiunea de a nu divorța de Nadia înainte de plecarea ei la îngeri. Bernard se gândise că prin acest șiretlic, Alexandra spera că se vor apropia din nou, poate chiar se va întoarce acasă definitiv și moartea ei îi va uni din nou ca soți. Ceea ce nu știa ea era faptul că acest lucru era imposibil.

Niciodată nu o va ierta pe Nadia care, la rândul ei, se resemnase că l-a pierdut definitiv. Conveniseră să nu îi spulbere fiicei lor această speranță nerostită și hotărâse, de dragul Alexandrei, să revină acasă până în ultima ei zi de viață. Acesta era și motivul pentru care încă mai purta verigheta.

Se simțea ca un intrus în propriul cămin. Nu-și găsea locul în nicio încăpere, de aceea îl rugase pe Nicolae, majordomul său, să îi amenajeze camera de dormit în vechiul său birou de la parter, în acest mod putând să lucreze nestingherit la orice oră.

Privind fix cerculețul metalic din dreapta colii albe, mâna schiță portretul Feliciei pe coala neîn-cepută. Ce dor îi era de ea! N-o mai văzuse de două luni de când o condusese la trenul cu destinația Paris, iar atunci îi așternuse fugăr pe obraji câte un sărut prietenesc de rămas bun.

Cum de fusese orb atâția ani!? Cum de nu-și dăduse seama că Felicia l-a iubit dintotdeauna - de la șaisprezece ani când s-au cunoscut în Parcul Cișmigiu. Bernard avea obiceiul să-și petreacă aproape tot timpul liber hoinărind pe acolo. Își aminti cu un zâmbet dulce-amar în colțul gurii cum, ridicân-

du-se distrată de pe bancă, îi alunecase din poală cartea de poeme, iar el s-a repezit să o ridice. În timp ce i-o întindea, cu cealaltă mână scoase din buzunarul de la piept un exemplar identic. Era cartea de poeme de care nu se despărțea niciodată. Ea îi spusese râzând că ăsta-i semn că poate sunt suflete pereche. De atunci s-a înfiripat între ei o prietenie trainică. A considerat-o mereu cea mai bună și de nedespărțit prietenă a sa. Își împărtășeau cele mai tainice gânduri, vise, aspirații. Se sfătuiau înaintea oricărei decizii pe care urma să o ia vreunul dintre ei. Nici măcar Nadia n-a fost geloasă pe prietenia lor pentru că îi era limpede că Bernard nu o privise niciodată pe Felicia altfel decât ca pe „prietena lui din copilărie”, cum îi plăcea lui s-o numească, și nici Felicia nu îi dăduse motive de îngrijorare, chiar aplanase de multe ori micile conflicte dintre cei doi soți.

În dimineața în care Bernard trecuse pe la Felicia și o anunță emoționat că după-amiază o invitase pe Nadia la o plimbare cu barca pe lac și că avea să o ceară de soție, ea l-a îmbrățișat strâns șoptindu-i la ureche că îi dorește să fie fericit. Și a fost fericit alături de ea, dar nu pentru o viață... Nadia reușise să stingă dragostea soțului ei pentru ea.

Bernard începuse să-i scrie Feliciei din ziua în care revenise în imobilul de pe strada Renașterii, ca să fie aproape de Alexandra.

Găsise într-un sertar al biroului său cartea de poeme. Când o atinse avu o revelație... O apucă cu degetele tremurânde și o deschise la întâmplare. Citi un poem, apoi, răsfoind-o îi atrase atenția un însemn de pe prima pagină. Era semnătura Feliciei cu literele întoarse, frumos rotunjite și cu un trifoi deasupra celui de-al doilea „i”. Zâmbi. În ziua în care au sărbătorit un an de prietenie și-au dat întâlnire în parc în locul unde se cunoscuseră și făcură schimb de cărți.

Își dădu brusc seama că absența ei era cauza insomniilor lui și a stărilor de agitație continuă. Îi lipsea! Și ea plecase definitiv la Paris! Atunci conștientiză că nu o va mai vedea decât cine știe peste câți ani și panica puse stăpânire pe el. De ce o îndemnase să plece atunci când îl întrebase cu glasul pe jumătate stins dacă ar fi bine pentru ea să se mute definitiv la Paris pentru că i se oferise oportunitatea de a se împlini profesional acolo?! De-abia acum își dădea seama că numai de răspunsul lui depinsese plecarea Feliciei și că îl pusese indirect să-i decidă

viitorul: lângă el aici sau singură la Paris pentru totdeauna... Ce orb fusese!

Felicia nu se măritase niciodată, iar relațiile cu cei câțiva bărbați din viața ei îi lăsaseră întotdeauna un gust amar. Încercase să și-l scoată din minte și își spusese de mii de ori că nu erau decât prieteni, că era o prostie să spere altceva de la el și că ar fi fost o prostie și mai mare să-i spună ceea ce simte pentru el. Poate adevărul ăsta ar fi dus la destrămarea prieteniei dintre ei și nu l-ar mai fi văzut niciodată. Iar ea n-ar fi putut trăi fără să-l vadă, fără să-i vorbească... Așa că a acceptat să fie „prietena din copilărie”, confidenta lui și atât...

De atunci Bernard îi scria Feliciei scrisori interminabile. Zilnic. Rememora anii, întâmplările și revedea totul cu alți ochi, înțelegea, în sfârșit, totul... Nu-i venea să creadă cât de orb fusese. Era chiar sufletul lui pereche. Ea intuise asta din prima clipă!

Când termina de scris ardea paginile una câte una, își punea pe deget verigheta, pornea cu pași rari și apăsați spre camera Alexandrei și se așeza la căpătâiul ei veghindu-i somnul până la răsăritul

soarelui. De ce-i lipsea curajul să le expedieze?

Încă opt zile dură agonia Alexandrei, apoi se stinse. Sufletul ei își luă zborul, la întâlnirea cu îngerii.

După înmormântare, Bernard se duse direct la aeroport și își rezervă bilet la prima cursă spre Paris. Nu putea să-și plângă dureroasa pierdere decât pe umărul celei care l-a cunoscut cel mai bine și care l-a iubit din ziua în care s-au cunoscut în Cișmigiu.

Final

...plouă...

...ah...plouă...

...plouă cu râme înnodate

...plouă cu piei de șarpe

...plouă cu ochi singuri

...plouă cu idei false

...plouă cu rafturi de dorințe

...plouă cu praf roșu

...plouă ...plouă cum plouă nisipul în clepsidră

...plouă cu zile, cu ani, cu vieți

...plouă amar

...plouă cu carnea mea, cu mine

...plouă cu ziduri reci prăvălite peste palmele mele

...plouă cu pașii tăi care au trecut prin mine

...plouă cu ecoul pașilor tăi

...plouă cu uitare

...plouă cu secunde scurse din ceasuri

...plouă cu urme de noi

...plouă ...plouă cu timp

...plouă cu aer, cu frig și lacrimi

*...plouă cu strălucirea apei verticale
...ah ...plouă cu amintirea veche și pătată de cuvinte
...plouă cu fluturi cu aripi smulse
...plouă cu frunze transformate în toamnă
...plouă cu șoapte nerostite
...plouă cu îmbrățișări neterminate
...plouă prin mine
...stropii transparenți îmi învinețesc obraji

...plouă ...plouă și gata...*

Şase

Mă întind în fotoliul de răchită împletită, cu pălăria de paie împletite alunecându-mi pe ceafă. De sub pledul împletit, cu ochiuri mari galbene și violet, îmi atârnă pe spate două cozi împletite de culoarea spicelor răskoapte. Îmi legăn nerăbdătoare picioarele înfolfite în ciorapii împlețiți de bunica astă primăvară și mușc îngândurată dintr-un covrig împletit. Iedera împletită pe sârmele întinse de tata își scutură câte o frunză în adierile vântului răcoros de toamnă.

În palma stângă, liniile mi se împletesc asemeni aleilor dintr-un labirint. Le număr. Sunt ŞASE mai evidente. Mă întreb, mângâindu-le ușor: Oare ce reprezintă pentru mine această cifră, ŞASE? Poate... culorile din prima mea trusă de carioci primită de la Moș Crăciun când aveam trei ani? Sau cele șase zile lucrătoare ale săptămânii (pentru unii)? Petalele unei lălele? Cele șase rânduri pe care le-am scris părinților pe spatele vederii trimise din prima tabără la Năvodari? Cei șase lei pe care i-am primit când am sorcovit musafirii amuzați în noaptea primului reve-

lion pe care mi-l amintesc? Să fie oare, fețele zarului alb cu puncte mari, albastre pe care-l rostogoleam pe tabla jocului „Nu te supăra, frate” în după-amiezele ploioase? Sau poate cei șase ani pe care i-am petrecut acasă înainte de a pleca plângând în clasa întâi, la școală? Cele șase luni pe care le-am petrecut la Sibiu, cu mătușa Gloria, când nea’ Victor era plecat și trebuia să-i țină cineva companie? Sunt cele șase numere pe care nu le-am putut ghici niciodată la loterie? Cele șase gălbenușuri puse de mama în cozonacul pe care după ce-l scotea din cuptor, îl înfulecam rapid toți, în frunte cu tata? Sau sunt primele șase litere ale alfabetului dinaintea literei „G”, cu care începe numele familiei mele ori cele șase care îl formează? Sunt cei șase pui de pisică fătați de curând în podul casei bunicului? Sau cele șase continente? Să fie oare, cei șase pruni din spatele casei, sădiți în ziua nașterii mele...?

La tombola organizată de Anul Nou, am tras bilețul cu numărul șase și am câștigat un set de șase păhăruțe pentru țiucă.

Nu știu... Sunt confuză... Ar putea însemna atâtea...

Mă ridic din fotoliu și privesc cu nostalgie zăbrelele împletite ale gardului casei părintești, admirat mai mereu de trecători. În copilărie îl escaladam pe furiș împreună cu sora mea în serile de vară, când voiam să stăm mai mult la joacă pe maidanul din apropierea casei, ce răsună de chiotele copiilor din cartier.

(Părinților mei)

Cuprins

Cuvânt înainte /	pag. 5
Vara de hârtie /	pag. 9
Albumul cu fotografii /	pag. 15
Haiku /	pag. 19
Eva și încă ceva... /	pag. 20
Poem regăsit /	pag. 25
Azi, 17... /	pag. 27
Poem strigat /	pag. 29
Generația cu cheia de gât /	pag. 31
Grădina cu poeme /	pag. 33
Așa începea poemul... /	pag. 35
Poveste urbană /	pag. 36
Daria /	pag. 38
Poemul ars /	pag. 40
Tablou /	pag. 42
Poem scris într-o noapte /	pag. 44
Șifonierul bunicii /	pag. 45
Poem /	pag. 53
Scrisorile rusului /	pag. 54
Scrisoarea dintre filele cărții /	pag. 57
Poem abandonat /	pag. 61

Romanță / pag. 62
Verbul / pag. 64
Numerotarea / pag. 66
Povestea mea cu un câine / pag. 68
Transformarea în poem / pag. 71
Poveste la malul mării / pag. 73
El / pag. 75
Ca un haiku / pag. 77
Bernard / pag. 78
Final / pag. 84
Șase / pag. 86

